

11244

136

77.244
AZ ELSŐ
KALAND

FILM
REGÉNYEK

136.

NAGY
KÁROLY

136.

Megjelenik hétfőn és pénteken

OSZK

Országos Széchenyi Könyvtár

AZ ELSŐ KALAND

REGÉNY

IRTA

NAGY KÁROLY

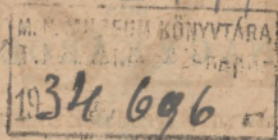
VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények.

Minden jogot fenntartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is.

A címlapot Haiman-Kner György készítette.

Foto: Ufa.

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 24-7-38.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:
dr. id. Kovács Dénes.

Előtizedési ár: egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P
Kéziratot csak a bélyeg mellékelése esetén
küldünk vissza.

Hungária Nyomda R. T., Budapest.

A heti 2 VILÁGVÁROSI REGÉNY-nek óriási sikere van

Köszönjük íróinknak és olvasóinknak

- Szóval nem jön el, Bandi?
- Nem, kedves, semmiesetre sem jöhetnek.
- És holnap? A férjem csütörtökön megérkezik. Olyan rövid az idő.
- Holnap? ... Igen, holnap feljöhetnek.
- Drága! Hány órákor?
- Hatkor. Megfelel?
- Hogyne, mindig és minden idő megfelel, amit maga ajánl.
- Hát, kezét csókolom, Ili.
- Viszontlátásra, kedves.

Kármán András, a Nagy Szakértő letette a kagylót és felsóhajtott. Ez ma már a harmadik telefonbeszélgetése volt, hasonló témáról, de mindig más nővel. Kellemes dolog, ha egy embert szeretik a nők, de néha terhes egy kicsit. Különösen az elfoglalt embernek terhes, már pedig Kármán elfoglalt ember volt. Még alig huszonnyolc éves és máris duggazdag, nagy karriert befutott építész. Nem is villa az, amit nem ő épít. Ez a specialitása. Na, meg a nők. A nők döntően fontos szerepet játszanak az életében. Ő a szerelmi ügyek, kis kalandok és halálos szerelmek nagy szakértője. Egy híres svéd táncos-

nő, aki egyszer Pesten vendégszerepelt, öngyilkos lett miatta. Egy nem kevésbé híres budapesti társaságbeli úriasszony viszont őt akarta lelőni. Pedig Kármán András mindkét esetben ártatlan volt, illetve csak közvetve tehetett a dologról. Egyszerűen nem tudta háromfelé vágni magát. Ha egy férfit túlságosan szeretnek a nők, akkor nincs segítség, az ellen nem tehet semmit, legfeljebb azon igyekezhetsz, hogy a lehetőség szerint mindegyiket eltitkolja mindegyik elől.

Ettől eltekintve, vagy hogy ne legyünk nagyképűek, talán épp ezért Kármán András elégedett ember volt. Minden nőre, aki előfordult az életében, szívesen gondolt vissza, csak egy volt, egyetlen egy, aki, ha történetesen eszébe jutott, akkor ökölbesorult a keze és ölteni tudott volna.

Ez a nő volt az első kaland az életében.

*

A VIII. B) osztályból pokoli lárma harsogott a néptelen folyosóra. A kis Kende, a hosszú Kleinál tizenhárom perce verekedett a katedrán. Az első pad tetején állt a szeplős Ivánffy és szónoklatot tartott a közelgő érettségiről, de senki sem figyelt rá, az utolsó padban esendesen üldögélt a roppanterejű Horváth és isszonyú karját a művészhajlamú Mányoki vállán nyugtatta. Meztelen nők fényképei heverték előttük, gondosan beágyazva a történelem könyvbe, a mohácsi vész és Buda visszafoglalása közé. Óvatosan nézegettek a képeket és nem törődtek a külvilággal,

noha a külvilág ezúttal még a megszokottnál is jobban ordított. A cvikkeres Zsák Feri a tenyérnyire kinyitott ajtónál állt és cinkelt. (Cinkelni: Vigyázni, leselkedni, vesd össze — falazni. Diák-szótár 26. old.)

Gürtler, a legjobb tanuló, jóideig tehetetlenül üldögélt latin könyve előtt, aztán vállat vont, zsebéből nagy vattadarabot vett elő és bedugta a füleit. Ezután a védművelet után ujúlt erővel fogott neki a magolásnak.

A lárma már elérte a tetőfokát, mikor Zsák Feri elugrott az ajtótól és vékony, sivító hangján elrikoltotta magát.

— Cink, Sulyok!

A lárma elhalt. A kis Kende és a hosszú Klein lihegve, kócosan és vörösreporozva befejezte a negyedórás boxmeccset, a szeplős Ivánffy leszállt a pad tetejéről, a nagyerejű Horváth és a művészhajlamú Mányoki nyugdíjba helyezte a meztelen nőket és Gürtler, a legjobb tanuló, kihúzta füléből a vattát.

Most felpattant az ajtó és belépett rajta Sulyok, a megvesztegethetetlen. Sulyok a matematika tanára volt, aranykeretű cvikkert és fekete szakállt hordott és még soha senki nem látta mosolyogni. Ő volt a VIII. B) osztály főnöke.

Határozott, kemény léptekkel ment fel a katedrára, szivarzsebéből zsebkendőt húzott elő, leporolta a széket és leült. Beírta az órarendjét a naplóba, kifújta az orrát és csiptetője felett körülkémlelt az osztályban.

Halálos csend volt. Sulyok elővette a noteszét.

— Egy utolsó alkalmat adok annak az öt fiatalembernek, akiknek a nyolc év nem volt elég, hogy fokozatosan megtanuljanak mindent. Kijönnek a katedrára Galambos, Horváth, Kármán, Máté és Weiss.

A kiszólitottak csendesesen felsorakoztak a katedrán.

— Figyelmeztetem önöket, hogy szedjék össze magukat, mert mint mondtam, ez az utolsó alkalom. Ebben a táskában — itt az asztalra helyezett aktatáskára mutatott — már megvannak a kidolgozott érettségi tételek. Szokásom ellenére könnyíteni akarom a dolgukat, bár nem érdemlik meg és ezért hasonló példákat adok fel önöknek.

És diktálni kezdte.

— $A + B \dots$

*

Már mindnyájan elmentek, csak Galambos, Horváth, Kármán, Máté és Weiss maradt az osztályban. Galambos az ajtóhoz lépett, kikémlelt rajta, aztán gondosan becsukta és felült az első pad tetejére.

— Fiúk — kezdte —, azért mondtam, hogy maradjatok itt, mert élelbevágóan fontos dolgot kell megbeszelnünk. Ma újra elkapott minket ez a nyavalyás Sulyok és ha ez egyáltalán lehetséges, még rontottunk a helyzetünkön. Az érettségi a nyakunkon van, tehát itt sürgősen tenni kell valamit.

— Igen, de mit? — mondta szomorúan Weiss.

— Hallgass végig! Nekünk az írásbelin minden áron meg kell oldani a példákat.

— Ez az, ami lehetetlen — szolt közbe ismét Weiss.

— Weiss, ha nem hagysz beszélni, megkérem Horváthot, hogy hajtson össze és tegyen be a katedra alá!

Weiss bizalmatlan pillantást vetett Horváth rettenetes vállaira és többé meg sem mukkant.

— Mi csak egyet tehetünk — folytatta Galambos. Meg kell szerezni az érettségi példákat és előre kidolgozni, vagy kidolgoztatni Gürtlerrel.

— De hogy lehet megszerezni? — kérdezte Máté.

— El kell lopni!

Weiss ismét szeretett volna közbeszólni, de Galambos és Horváth ránéztek, mire jobbnak látta, ha hallgat.

— Nekem már félig-meddig meg is van a tervem. FigyeljeteK ide. Az egész dolog akkor jutott eszembe, mikor Sulyok azt mondta, hogy a táskájában vannak a példák. Sulyok a táskát hazaviszi. Éjjel egy vagy kettő közülünk álkulccsal betör, lemásolja a példákat és...

— Ez egy marhaság! — vágott közbe Kármán.
— Ezt nem tudjuk megcsinálni.

Galambos gyors pillantást vetett rá.

— Tudom — mondta aztán nyugodtan —, csak azért mondtam, hogy mindannyiunk előtt világos legyen, hogy itt egyetlen út van.

— Éspedig?

— Éspedig a következő: Sulyoknak, mint tudjuk, nagyon csinos, fiatal szobalánya van. A példákat a szobalány fogja ellopni. Hogy azonban ezt megtegye, el kell csábítani

— Elcsábítani?!

Minden szem hirtelen Kármán felé fordult.

— Úgy értitek, hogy én?... — mondta Kármán zavartan.

— Természetesen te, — felelte gyorsan Galambos. Te vagy az osztály Don Juan-ja. Neked ez gyerekjáték lesz.

— No de...

— Nincs „no de“! Itt egy érdek van csak. Hogy ne bukjunk meg.

— De fiúk, én nem tehetem, én...

— Szerelmes vagy. Tudjuk — mondta Galambos. — A cél azonban szentesíti az eszközt. Margit nem fog megtudni semmit. És ha mégis megtudná, hát megbocsátja.

— Ó? Soha!

— De igen. Én csak ismerem a hugomat. Ő nagylelkű és szabadgondolkodó. Meg kell tenned! Te tetszel a nőknek. Biztos, hogy meghódítod a szobacicát. Úgy-e, megteszed, Bandi?

— Meg kell tenned! — mondták a többiek is.

Kármán idegesen harapdálta a száját. Sokáig gondolkozott, aztán felvetette a fejét és rekedten mondta:

— Megteszem!

— Bravó! — kiáltotta Galambos és a többiek.

nek is felderült az arcuk. — Akkor rendben van minden. És igyekezni fogok, hogy Margit ne tudjon meg semmit. Mikor fogsz hozzá?

— Ma délután. Elmegyek Sulyokhoz, mikor a kávéházban van. Majd gondolkozom valami ürügyön. A lány egyedül lesz és... meglátjuk, mire megvek vele.

— Alapjában véve még irigyellek is egy kicsit — mondta Horváth. Én láttam azt a szobalányt, Nagyszerű nő. Szívesen helyettesítenélek...

— Nem, nem — szólt közbe Galambos. — A nők nem szeretik az ilyen izomkolosszusokat, vagy ha igen, hát bizalmatlanok egy kicsit velük szemben. A Kármán-féle szép szőke trubadúr jobban megfelel a célnak. No, menjünk haza!

*

Délután négy óra volt, mikor Kármán Bandi dobogó szívvel becsengetett a Práter-utcai ház egyik másodikemeleti ajtaján. A szobalány ajtót nyitott.

— A tanár úr nincs itthon — mondta.

Kármán tudta ezt, mert már félórája álldogált a szemközti kapuban, lesve, mikor megy el Sulyok.

— Nincs itthon? Hm, ez baj.

— Miért tetszik keresni? Dolgozatfüzetek miatt?

— Meg akartam tőle kérdezni valamit.

— Maga a Kármán úr, úgy-e?

— Igen, én vagyok. Kedves, hogy emlékszik a nevemre. Igaz, hogy én is emlékszem a ma-

gáéra, Jucika... azt is tudom, hogy szereti a jó cigarettát. Véletlenül van is nálam egy pár darab kitűnő egyiptomi...

— Tessék bejönni egy pillanatra. Csak nem fog idekint álldogálni.

Bementek a leány szobájába. Kármán körülnézett. Hosszú, keskeny, tiszta szoba volt, réz-ágy, asztal, két szék és fehér szekrény. A falon az ágy fölött négy fénykép. Az egyik iparos-külsejű fiatalembert ábrázolt, a másik három Rudolf Valentinót különböző szerepeiben.

Bandi most a lányt vette szemügyre. Nagyon csinos, szőke, jóalakú és széplábú leány volt, fekete ruhája és fehér köténye francia képeslapok figuráira emlékeztették a fiút.

— Foglaljon helyet nálam, Kármán úr.

Bandi leült és elővette a cigarettásdobozt.

— Paranesoljon, Jucika! — mondta.

Rágvújtottak. Bandi zavartan mosolygott.

— Ha most látna minket a tanár úr.

— Az bizony kellemetlen volna, Kármán úr.

— Tudja mit Juci, ne mondja nekem, hogy Kármán úr; mondja, hogy Bandi. Jó?

— Jó Bandi... Szeretem ezt a nevet.

— Jucika, én egy vallomással tartozom magának. Én nem a tanár úrhoz jöttem most. Tudtam, hogy nincs itthon. Meglestem, mikor elment. Én magához jöttem.

Juci tágranvifotta a szemét.

— Hozzám?

— Igen. Maga már régóta tetszik nekem. Mi-

Kor feljöttünk néha a dolgozatfüzetekért, én mindig magát néztem. Juci, én... én szeretem magát.

A leány meglepődve hallgatta, de láthatóan imponált neki a szép és elegáns Kármán szerelme és egy kicsit közelebb húzta a székét a fiúéhoz. Bandi megfogta a kezét.

— Juci — mondta és felállt a helyéről — mit gondol most maga rólam és arról, amit közöltem magával?

— Én... hogy is mondjam, Kármán úr, izé... Bandi... én nagyon csodálkozom, hiszen már másfél éve ismer, minden hónapban legalább egyszer fent volt és soha rám se nézett.

— Téved, higgye el, hogy téved!

Közelebb lépett a lányhoz, átölelte és megakarta csókolni. Juci hirtelen felállt és nekifeszítette két könyökét a fiú mellének. Ellenállása azonban egyre csökkent.

Megcsókolta. Egy kicsit megszedült és hirtelen megjelent előtte Galambos Margit szép fekete feje, okos, komoly, barna szeme és finomvonalú szája, amelyet másfél év alatt összesen háromszor csókolt meg. Margittal szemben valahogy mindig elvesztette a bátorságát, pedig tudta, hogy tetszik a lányoknak. Még nem volt tizenkilenc éves és már több szép sikert könyvelhetett el. De Margit, az más... Margit egy szent... és most megcsalja...

Mindez egy pillanat alatt átszaladt az öntuda-

tán, de aztán győzött fiatal vére. A szép, szőke, meglehetősen ápoltságú leány felgyújtott benne valamit. Szorosán és merészen ölelte magához.

— Nem, ne!... — mondta Juci. — Nem szabad.

— Miért ne szabadna?

— Nekem vőlegényem van.

— Nem törődöm vele. Nem törődöm semmivel. Juci, hát nem tetszem magának?

— De igen, tetszik, — felelte elgyengülve és halkán a leány.

— Hát akkor...

— De nem, most nem. Jöhet valaki és...

— Hát akkor este. Visszajövök este. Ne mondja, hogy nem. Okvetlen visszajövök. Úgy-e maga is akarja?

Juci lehajtotta a fejét és csendesen, szótlanként bólintott.

— Hánykor jöjnek?

— Fél tízkor. A tanár úr valami bankettre megy. Már elő is készítettem a fekete ruháját.

— Fél tízkor itt leszek. Viszontlátásra kedves.

Hirtelen lehajolt és újra szájoncsókolt. Aztán tenyerébe fogta az állát és a szemébe nézett. Meglepődve látta, hogy a leány szemé könnyes.

— Mi az, miért sír, Juci?

— Nem... semmi... én... ez olyan hirtelen jött... Maga nekem mindig tetszett, de sosem nézett rám. És most... olyan boldog vagyok.

Gyors mozdulattal megfogta a fiú kezét és megcsókolta. Kármán zavarlan rántotta el a kezét. Zavart volt még akkor is, mikor lement a lépcsőn és elindult hazafelé. Túlágosan sikerült a dolog, jobban mint gondolta. Ez a leány úgy viselkedik, mintha máris szerelmes volna. Igaz ugyan, hogy így biztosabban elvállalja a példák ellopását, de nem lelkiismeretes dolog, ilyen érzelmi megnyilvánulásokat kihasználni.

Elhessegette magától a kényelmetlen ötletet. Vállat vont.

— Most már mindegy, — gondolta — nem táncolhatok vissza.

*

A sötétben csak Kármán cigarettájának parazsa látszott. Izzó kis pont volt, mely néha tüzes vonalat írt le a levegőben, amint a fiú a cigarettát szájához vette.

— Te nem gyújtassz rá? — kérdezte.

— Nem. Most nem kívánom — felelte Juci és két telt fehér karját a feje alá hajtotta.

— Min gondolkozol?

— Azon, ami történt. Úgy meg vagyok zavarodva. És szégyenlem magam egy kicsit.

— Megbántad?

A leány átölelte Kármán nyakát.

— Nem bántam meg semmit — csókolta a fülébe. — Örülök neki.

Kármán agyában veszettül kergették egymást a gondolatok.

— Szólni kellene már... telik az idő... Már tizenkét óra is van talán...

Gyöngéden végigsimitotta a leány forró testét.

— Jucikám, nekem mennem kell.

— Ne menjen még. Olyan jó, hogy itt van.

— Bolond vagy kedves. Nem maradhatok itt reggelig. Késő van.

— Holnap eljön?

— El... illetve... ha lehet... Még nem tudom.

Hirtelen a leányhoz fordult.

— Juci. Én kérni akarok valamit. Megteszed ugy-e?

— Mindent, amit akar.

— Te tudod, hogy már csak napok választanak el az érettségitől. És kis baj van. Sulyoknál elbukom, ha nem segítsz. És rajtam kívül elbukik még négy fiú...

Elhallgatott. Kereste a szavakat. Most jött a dolog nehezebb része.

— Mit segíthetek én, Bandi?

— Csakis te segíthetsz. *Megbeszéltük a fiúkkal...* Sulyoknak már ki vannak dolgozva a példák, amiket az érettségien fel fog adni. Az aktatáskájában tartja. Ezeket a példákat el kell lopni.

Súlyos csend nehezedett a szobára.

— El kell lopni — folytatta Kármán. — Én lemásolom és elviszem... és meg vagyunk mentve. Jucil Neked kell ellopni!... A fiúk...

Valami reccsent a sötétben. Juci gyors mozdulattal felült és szikrázó szemmel nézte a fiút.

— Mit nézel Juci? Megteszed, úgy-e?

— Megbeszélte a fiúkkal, mi? — sziszegte a fogai közt. — Szóval ezért történt minden? Nem én kellettem, hanem a példák?

— De Juci...

— Hallgass! — kiáltotta a lány és először tegezte. — Hallgass és takarodj innen azonnal! Megbeszélted a fiúkkal, úgy-e? Az csak egy buta szobalány; megszédíted a csókjaiddal és azt teszi, amit akarsz. Úgy-e, ezt mondtad?

— Juci ne beszélj! Nem szabad így beszélned...

— Hát neked szabad volt ezt tenned velem? Mi az neked, te szép fiú, megfőzni egy szegény leányt, aztán kizsarolni, hogy a segítségetekre legyen. Piszkos zsaroló.

Minden átmenet nélkül visszarogyott a párnára és hangosan sírni kezdett. Kármán tehetetlenül ült mellette. Erre a fordulatra nem számított. Nem gondolta, hogy a leány rögtön átlát a dolgon. Bátortalan mozdulattal megsimogatta a zokogó nő fejét.

— Juci, én nem tehetek róla... én...

— Ne nyúlj hozzám! — kiáltotta rekedten a leány és újra felugrott, mintha tüzes vassal érintette volna meg. — Ilyen becstelenség!... Ha úgy jött volna hozzám, őszintén, ha elmondta volna, miről van szó, de így rászedni,

ilyen aljasul... Menjen innen, mondtam már, hogy menjen innen, de azonnal!

— Juci, gondold meg...

— Te gondoltad volna meg, mielőtt ezt tetted velem. Azt hitted, hogy mert én csak szobalány vagyok, hát velem mindent lehet? Hát nem lehet. Te! kedvem volna megfojtani téged...

Kármánt teljesen megzavarta a váratlan vereség és az, hogy végeredményben igazat is kellett adnia a leánynak.

Szomorúan felkászolódt és hozzálátott az öltözködéshez. Bár már valóban későre járt az idő, mégis vontatottan tapogatott ide-oda, húzta az időt és várta, hogy a leány megenyhül egy kicsit. Juci azonban még mindig lihegett a felindulástól, dühtől lobogó szemmel nézte a fiú pizsmogását.

Kármán végül is felöltözött. Egy bátortalan lépést tett az ágy felé és kinyújtotta a kezét, de rögtön vissza is húzta.

— Hát... viszontlátásra Juci... és igazán sajnálom, hogy...

Elhallgatott és elindult kifelé. A leány nem fogadta a köszönését. Kármán bajlódott egy ideig az előszobaajtóval, végül azonban sikerült kinyitni. Kilépett a lépcsőházba. Tapogatódzva indult el a vaksötétségben. Alig haladt azonban néhány fokot lefelé, mikor hirtelen vakító fénytől káprázott el.

A lépcsőházban hirtelen kigvúlt a villany. A fiú szívdobogva hajolt át a korláton. Valaki jön

felfelé... Feketeruhás, kissé görbehátú alak.
Cyikkeres. Szent Isten, hiszen ez Sulyok!

Kármán egy pillanatig mozdulatlanul állt. Kicsit szédült és a szíve hangosan dobogott. Aztán magához tért a hirtelen rémülettől és három gyors lépéssel beugrott ismét az előszobába.

Beleütközött Juciba, aki felkapott egy ponyvát és ép elindult, hogy bezárja az ajtót.

— Juci, — suttogta gyorsan és izgatottan — Sulyok itt van... könyörgöm, engedjen vissza a szobájába. Ha itt talál, végem van.

— Nem engedem! — mondta hidegen a leány.

— Juci, ne tegyen tönkre!... azonnal itt lesz... jön fel a lépcsőn. Juci, kicsapnak. Ép az érettségi előtt. Tudom, hogy nem érdemlem meg, de legyen jó hozzám. Ha igaz volt, amit mondott, hogy kedves vagyok magának...

A leány egy pillanatig gondolkozott. Kintről közvetlen-közelről lépések hallatszottak.

— Menjen be, — mondta végül és maga is a gyorsan besurranó fiú után ment.

Gondosan betette az ajtót és leült az ágy szélére. Kármán mereven állt a fal mellett és nem mert megmoccanni.

Kint csoszogás hangzott, kulcsnyírkorgás, lépések, aztán egy ajtó kinyílt és bezárult. Csend lett. Kármán megmozdult.

— Ide hallgasson — mondta hirtelen a leány. — Ha maga azzal kezdte volna a dolgot, hogy legyenek a segítségére, talán megtettem volna, anélkül, hogy kértem volna valamit. Maguknak

nagyon kell az a vacak... azok a példák. Hát én hajlandó vagyok holnapután estére megszerezni. Meggondoltam a dolgot.

— Jucil

— Hallgasson végig! Hajlandó vagyok megszerezni ötszáz pengőért.

Egy pillanatra rettenetes csend következett. A leány diadalmasan és hideg nyugalommal nézte a fiút. Érezte, hogy most bosszút állt.

Kármán egy darabig nem jutott szóhoz. Végül hadogva mondta:

— Kérem. Majd megbeszélem a fiúkkal... majd meglátom.

Juci gúnyosan mosolygott.

— Megbeszéled, úgy-e? Mint azt a másik dolgot? Hát csak beszéld meg. Ötszáz pengő. Egy fillérrel sem kevesebb. És most elmehetsz.

*

Kármán maga sem tudta, hogy ért haza. Agyában lázasán száguldottak a gondolatok. Érezte, hogy rettenetes baklövést követett el, de az más-sal is megtörténhetett volna. A fiuk nem tehetnek szemrehányást. Ő megtette, amit kívántak tőle. Énnél a gondolatnál nem tudta megállni, hogy rossz kedve ellenére el ne mosolyodjon egy kicsit. Hát igen a fiúk nem egészen ezt akarták, az biztos. No, mindegy. A nő teljesen megvadult, azt nem lehet most már leszerelni szépszóval és udvarlással. Csakugyan honnan kell beszerezni a pénzt? Na, ez jó kis munka lesz.

Jómódú családból való volt, de azért száz

pengő mégis csak nagy pénz. Majd kérdezzetik, hogy minek kell? Esetleg Ede bácsitól is kérhet. Csak az öregek ne ébredjenek fel...

Halkan nyitotta ki az ajtót. Lábujjhegyen ment végig az előszobában és besurrant a szobájába. Gyorsan levetkőzött és lefeküdt. Füligrántotta a paplant és pár pillanat múlva egészséges, mély álomba merült.

Másnap kicsit kábultan indult az iskolába. Elegáns aktatáskáját hóna alá szorította és sietett, mert már csak pár perc híja volt a nyolc órának.

Mikor végigment a folyosón, épületes látványban volt része. A VIII. A) osztály büszkesége, Surányi, összeszólalkozott Horváthtal, az ő Horváthjukkal. Surányi, az MTK nehézsúlyú birkózója volt és a VIII. A) osztály időnkint bizonyos göggel emlegette a VIII. B) előtt, hogy csak olyan osztálynak van létjogosultsága, amelyikbe számottevő sportemberek járnak.

A számottevő sportember — ép mikor Kármán odaért, — önérzetesen megfeszítette negyvenötös bikanyakát és egy olyan káromkodást közölt Horváthtal, hogy a szintén ott álldogáló Vikinek becézett öreg takarítónő ijedtében elejtette a szeméttlapátot.

Horváth ekkor megmozdult. Felemelte egyik hatalmas öklét, a nehézsúlyú birkózó álla alá feszítette és lökött egyet rajta.

Kármán már sokszor megcsodálta Horváth

Iszonyú erejét, de ami most következett, az végképp kiűzte az álmot a szeméből.

Surányi ugyanis a lökéstől egyszerűen repülni kezdett. Repült vagy öt métert és elterült a földön. Horváth utánament, megfogta a gallérját, felrántotta, aztán a közel százkilós embert a hóna alá kapta és elindult vele a VIII. A) felé.

Mikor a folyosó végére ért, megtorpant. Virág, a latin tanár jött vele szemben.

— Na, mi az, kérem, mi van itt? — kérdezte.

Horváth megállt, de nem eresztette el áldozatát.

— Tanár úr kérem, a szegény Surányi rosszúl lett. Viszem be az osztályba.

— Úgy, rosszúl lett? Az más. Csak vigye be, kérem.

Horváth azután nyugodtan folytatta az útját. Becipelte a porhanyósra főtt bajnokot a terembe, lefektette a katedrára és egyeffen szó nélkül távozott.

Mikor beért az osztályába, a másik három érdekelt már Kármán körül tolongott. A felhevült Herkules is csatlakozott a csoporthoz és lihegve érdeklődött, hogy mi újság.

Galambos dühösen mérte végig.

— Jobb lenne, ha fölös energiádat másra tartogatnád, minthogy Surányival birkózol. Szerencsétlen hústorony! Tudod milyen baj van?

— Nem tudom.

— Ess kétségbe és halj meg!

— Ne szavalj már, hanem mondd meg, mi a baj?

Galambos pár szóval közölte vele a dolgot. A fiúk izgatottan hadartak össze-vissza. Kármán tehetetlenül vonogatta a vállát.

— Gyerünk az utolsó padba — proponálta Weiss.

Hátravonultak az utolsó padba és töviről hegyire megtárgyalták a dolgot. Galambos vitte a szót.

— Szerencsés helyzetben vagyunk, mert úgy tudom mindannyiunknak tehetős emberek a szülei. Meg tudjátok szerezni a pénzt?

— Azt hiszem, igen — mondta Máté.

— Nehezen fog menni, de talán sikerül — tette hozzá Weiss.

— Nekem megvan — mondta nyugodtan Horváth és kivett a tárcájából száz pengőt. — Tegnap kaptam a nővéremtől.

— Az más — mondta Galambos. — Akkor bocsáss meg az előbbi szavaimért és óra után nyugodtan tovább verheted Surányit.

Most belépett Kolozs, a magyar tanár. Mikor újra leültek, Galambos folytatta:

— Én is összeszedem valahogy a dohánvt. És te, Bandi?

Kármán felvonta a vállát.

— Meg kell lenni, tehát meg is lesz.

— Helyes. Ma este nyolckor gyertek fel hozz-

zám. Hozzátok el a pénzt. Kármán magához veszi és elintézi végleg ezt a nyavalyás ügyet.

*

— Na mi ujság Bandi?

— Ne haragudj apa, hogy zavarlak, kérni szeretnék valamit.

Kármán Oszkár vezérigazgató hátradőlt a nagy karosszékekben és várakozásteljesen nézett, fiára.

— Na, csak kivele fiatalember — mondta jókedvűen — egész őszintén, mintha az apáddal beszélneél

Kármán elmosolyodott.

— Nagyon kedves tőled, apa és én... igazán zavarban vagyok, hogy megint zaklatlak, de...

— Na ne dadogj már; mit kertelsz? Na, itt van egy cigaretta, gyújts rá és beszélj.

— Apa, nekem pénz kellene...

Kármán Oszkár felkapta a fejét.

— Már megint pénz? Nem gondolod, hogy túlzásba viszed a dolgot? Voltaképpen mire költöd te a pénzed?

Bandi zavartan vonogatta a vállát.

— Hát... kell mindenféle, apróságok és...

— Érettségi előtt, sőt két héttel az érettségi előtt egyéb gondod is lehetne, mint pénzt költeni. A te korodban nekem nem volt tíz pengő zsebpénzem hetenként. Egyébként neked még ennél is több van, mert az anyád is ad titokban, nagyon jól tudom.

— Biztosítlak, apa...

— Ne biztosíts! Haszontalanságokra költöd a pénzt. Csak nem tudom, mire. Költséges passzióid vannak?

— Nincsenek.

— Talán... Légy hozzám őszinte, fiam. Elvégre felnőtt ember vagy...

— Hidd el, magam sem tudom. Társaságokba járok. Itt is, ott is elmegy egy pár pengő. Néha egy csokor virág, meg cigaretta, villamos, autóbusz... szóval elmegy a pénz.

— Igen. És most mennyi kellene.

— Ötven pengő.

— Mire.

— Hát... van egy adósságom.

— Te tartozol valakinek? Hát tudod, ez az tán szemtelenség. Abból a pénzből, ami te tőlünk kapsz, családok élnek meg. Vedd tudomásul, nem tűröm, hogy adósságokat csinálj. Itt van az ötven pengő, de ez volt az utolsó eset, hogy a zsebpénzeden kívül kisegítettelek. Meg ne tudjam többé, hogy adósságot csinálsz. Megértettél.

— Igen apa. Köszönöm.

— Várj egy pillanatig. Az anyád panaszkodik, hogy sokat jársz későn haza. Igazán kibírhathnád már az érettségiig éjszakázás nélkül. Na eredj, mert te akarok feküdni egy órára.

— Köszönöm apa, kezécsókolom.

— Szervusz.

Bandi felszabadultan ment el otthonról. Most már biztos volt benne, hogy a pénzt meg tudja szerezni. Az apja igazán gavallér volt és aránylag könnyen adta oda az ötven pengőt. Még szerencse, hogy nem kérdezősködött szigorúban, mert azt igazán nem lehetett megmondani, hogy mire kell...

*

Kármánnak valóban nem került nagy nehézségébe a dolog. Megvágta a nagyanyját, egy nagybácsit és két nagynénit és végül elégedetten állapította meg, hogy az előírt száz pengő helyett százharmincat szerzett. Cigarettára gyújtott és füstörészve indult Galambos lakása felé.

Margit nyitott ajtót. Kármán gyönyörködve nézte a tizenhétéves, csinos, kékesfeketehajú lányt és amíg kezét csókolt, erős lelkiismeretfurdalást érzett a tegnapi éjszaka miatt.

— Mi újság, Bandi? — kérdezte a leány. — Miért nem jelentkezett tegnap?

— Ki sem mozdultam otthonról, Gitti. Sok 'dolgom volt. A matematika nagy gondokat okoz.

— Jaj, ne is említse. Pista is úgy kétségbe van esve. Mondja, csakugyan olyan vadállat az a Sulyok?

— Vadállat? Az nem is kifejezés — sóhajtott Kármán, míg leült az egyik gobelin-székre. — Higyje el nekem, Gitti, hogy egy királytigristől szívesebben tanulnék, mint tőle.

— Mi lesz, ha elbuktatja magukat?

— Na, ott még nem tartunk — mondta Kármán és megtapogatta a zsebét.

— Úgy féltem magukat. Magát, meg Pistát.

Kármán hálásan nyult Gitti keze után és sorra végigcsókolta minden ujját.

— Gittikém, szeret egy kicsit?

— Miért kérdez ilyeneket, Bandi? Tudja jól, hogy szeretem.

— És akkor is szeretne, Gitti, — folytatta önkínzó hangon a fiú, — ha én valami olyat tennék, vagy tettem volna, ami méltatlan magához és hozzám?

Margit csodálkozva nézte Kármánt.

— Nem értem a kérdést. Maga igazán nem tehet olyat, ami... vagy talán történt valami.

— Nem, nem — mondta gyorsan a fiú —, ezt csak úgy kérdeztem.

— Ne kérdezzen ilyeneket. Higyje el, hogy szeretem. Engem nem kell próbára tenni.

Ajtónyikorgás hallatszott és Galambos lépett be.

— Na, mi az, megzavartam az ifjú jegyespárt. Bocsánat.

— Látja, Gitti, ez a Pista nem akar minket komolvan venni — mondta nevetve Kármán és kezét fogott Galambossal.

Margit mosolyogva borzolta össze a bátyja haját.

— Nem baj, Bandi, ő azért a mi pártunkon van. Úgv-e, Pista?

— A legnagyobb mértékben. Nem is állhat-

nék nagyobb bosszút ezen a gazemberen, mint-hogy hozza adom a húgomat. Na, de minek most erről beszélni? Még az messze van. Jó pár év telik bele, míg odáig juttok, ha ugyan közben meg nem únjátok egymást.

— Mi tudunk várni — mondta Kármán.

— Ez szép tudomány, Gitta, — fordult a leányhoz, — készíttess nekünk egy kis fekete-kávét.

Margit felállt. Keskeny, fehér kezét végighúzta Kármán vállán és kiment a szobából. Galambos a barátjához fordult.

— Van pénz?

— Van. Hát neked?

Galambos önérzetesen ütött zsebére.

*

Kármán Bandi mozdulatlanul feküdt a díványon. Foga közt cigaretta parázslott, mellette a hamutartóban számtalan cigarettavég. Most megmozdult. Homlokára szorította a kezét és megpróbált egy kis rendet teremteni, lüktető agyában.

— Hogy is volt csak? ... — gondolta — hiszen ez borzalmas! Hogy is történt?

A fiúk tegnapelőtt este átadták a pénzt. Emlékezett rá, hogy Weissnak még két pengő hiányzott és azt ő pótolta. Másnap közölte a fiúkkal ... nem, ez később volt már. Menjünk szépen, soriában ... Ötszázharminc pengő volt nála. Talán ez a harminc pengő fölösleg tette, hogy vacsora után olvan mehetnékje támadt.

Képtelen volt otthonmaradni. Vette a kalapját és elment. Először a moziba akart menni, de aztán meggondolta a dolgot. Ép egy lokál előtt haladt el és erről eszébe jutott, hogy valami gyönyörű néger táncosnőt hirdettek és... ő még életében háromszor volt lokálban... A szülei kint alusznak Mátyásföldön...

— Ej no! Van harminc pengőm — gondolta.
— Miért ne mennék be.

Csak azt az ötszáz pengőt ne vette volna magához! Na, mindegy. Afelől igazán bemehet.

Betért egy moziba, mert még korán volt bárba menni. Kis mozi volt. a mulató mellett és valami cow-boy filmet adtak. Elég érdekes volt. A cow-boyok nagyszerűen lovagoltak és folyton lövöldöztek. És volt egy lány, aki Margitra hasonlított, de csak külső megjelenésben, mert egyébként elég veszedelmes fehérszemély volt. Fák és bokrok mögül lövöldözött a békés járókelőkre, bandavezéri minőségben és feltűnően biztos kézzel. Mikor aztán elérte a költői igazságszolgáltatás, a közönség megkönnyebbülten sóhajtott fel. A film egyébként általános vérengzésbe fulladt. Mindenki megölt mindenkit, mint mondták: vérbosszúból. Utoljára tizenhat emberrel felrobbant és beomlott egy hegy, végül csak ketten maradtak, egy férfi és egy nő, de ez kellett, a happy-end miatt.

Utána... igen, utána bement a lokálba, hogy megnézze a néger táncosnőt... Valóban nagyon szép volt és hogy táncolt?! Folyton nevetett és

csillogtatta vakítóan fehér fogait. Ő feketét rendelt és egy üveg magyar pezsgőt, remekül érezte magát. Mikor félkettőkor kifizette a huszonnéypengős számlát, a borraivalók kiosztása után maradt még két pengője. Holnap vasárnap van — gondolta —, úgysem megyek sehová, csak este, Jucihoz... végleg elintézem ezt a kellemetlen ügyet... A lokálban egyébként ismerőse is volt, Máté, aki egy vidéki nagybácsit kalauzolt ide...

Kicsit még üldögélt, aztán fölkerelkedett. A ruhatárban nagy volt a tolongás és a pezsgő is a fejébe szállt egy kissé. Örült, amikor kiért a szabad levegőre.

Mire hazaért, ólmos álmoság vett rajta erőt. Alig volt ereje levetkőzni. Nagyot nyújtózott és csengetett.

Irén, a szobalány jött be.

— Kérek reggelit, Irén! mondta.

— Fiatalúr, a nagyságos úr és a nagyságos asszony kimentek a mátyásföldi villába. Azt üzenik, hogy a fiatalúr ne menjen ki, hanem tanuljon.

Kármán mérgesen dörögött magában.

— Jó, jó, tanuljon... mintha ez használna valamit most már...

Erről eszébe jutott a ma esti dolog és míg a lány kiment a reggelit elkészíteni, ő kiugrott az ágyból és a tárcája után nyúlt.

Irtózatos ijedtség nyilalt keresztül rajta. A tárca nem volt a hátsó nadrágzsebben, ahol

mindig tartotta. Mi ez? Talán véletlenül más-hová tette?

Idegés, remegő ujjakkal kutatta át minden zsebét. Nem, itt nem lehet tévedés. A tárca eltűnt. Eltűnt! Az ötszáz pengővel együtt...

Egy pillanatra sikerült legyűrní az izgalmát. Újra kezébe vette a fekete-szürkecsíkos nadrágot és figyelmesen megvizsgálta a zsebet.

A kis gomblyukas szalag — aminek segítségével a zsebet be lehetett gombolni — fent a varrásnál le volt vágva. Úgy lógott a gombon.

Tehát zsebtolvaj fosztotta ki. Valaki látta nála a lokálban a tömött pénztárcát. A ruhatárban nagy volt a tolongás... akkor... akkor történt...

Leroskadt az ágyra és kezeibe temette arcát.
— Mi lesz most? — gondolta kétségbeesve.

Az, hogy megkérdezte Irént, nem látta-e a tárcát, már nem jelentett semmit. Irén nem látta, a ruhákat még nem kefélté ki... hiszen ezt ő is sejtette. Megingathatatlanul biztos volt benne, hogy a tárcát akkor vették ki, a ruhatárban.

Aztán az ijedt, kapkodó öltözködés, rohanás Galamboshoz, Galambos csodálkozó arca és ösz-szevont szemöldöke... nem, akkor még nem mondott semmit, csak aztán, mikor Máté meg-érkezett.

Hogy is volt csak? A dolognak erre a részére volt a legkínosabb visszaemlékezni.

Máté bejött, jókedvű volt és megrázta a kezét,
— Na öreg, kialudtad magad?

— Máté — szólt közbe Galambos — Kármántól ellopták a pénzt.

Máté meglepetésében leült a legközelebbi kasszákba.

— Ellopták?

— Igen. Azt mondja, hogy a ruhatárban nagy volt a tolongás és valószínűleg akkor történt.

Máté most felállt. Ideges kézzel cigarettára gyújtott, aztán furcsa, hideg hangon kérdezte:

— Mondd, Kármán, te mindig pezsgőt iszol, ha egyedül mész egy lokálba?

— De kérlek, hogy jön ide most ez a kérdés?

— Az én véleményem ugyanis az, hogy az ember olyankor rendel egy coctailt és passz. Legalábbis a magunkfajta fiatalember. Ez tökéletesen elegendő. Vagy mondjuk iszik előbb egy feketét. Nem igaz Pista?

— Jó, jó — felelte Galambos —, de mit akarsz ezzel mondani?

— Semmit — és visszaült a helyére.

Erre ő is megszólalt.

— Ne beszélj félmondatokban. Mondd meg, mit akarsz?

Máté akkor újra felállt. Izgatottan gyűrte, morzsolta a cigarettát, aztán halkán, de nagyon hideg, határozott hangon mondta:

— Kármán András, terád bíztuk a pénzünket és te most könnyedén tudtunkra adod, hogy a pénzt ellopták. Mit gondolsz, kötelesek vagyunk mi ezt elhinni?

— Te megőrültél!

— Lehet, de annyira mégsem örültem meg, hogy az ilyen maszlagokat bevegym. Én — és itt lassan szótagolva engedte ki fogai közt a szavakat —, én nem hiszem el, amit beszélsz! A pénzt nem lopták el! A pénzt elköltötted!

Itt megint zavaros lett a gondolatmenete. Arra emlékezett csak, hogy Galambos szétválasztotta őket. Máté kissé szédülten ült attól az ökölcsepástól, amit nyilvánvalóan ő helyezett el az átlán, előírásosan, úgy ahogy a boxiskolában tanulta.

Aztán Galambos higgadt hangja hallatszott.

— Bandi, ezt a dolgot nem lehet verekedéssel elintézni. Itt bizonyítani kell.

— De hiszen Máté ott volt! Láthatta, hogy csak egy üveg pezsgőt ittam. Egy üveg pezsgő nem került ötszáz pengőbe!

Máté megvetően vonta fel a vállát.

— Nagyon jól tudod, hogy én előbb mentem el, mint te. Hogy aztán mi történt, azt már nem láthattam.

— Meg lehet kérdezni a főpincért — mondta Galambos.

— Ugyan kérlek — legyintett Máté. — Csak egy lokál van a világon? Aki már az elején pezsgővel kezdi, az betérhet egy második bárba is... esetleg egy harmadikba, hacsak...

— Nos, mit akarsz mondani?

— Hacsak fel nem szedett már az elsőben valamit macskát, aki aztán kifosztotta.

Ő ismét közbe akart szólni, de Galambos megelőzte.

— Honnan volt pénzed, Bandi?

— Száz pengő helyett százharmincat szedtem össze. Úgy volt, hogy együtt volt már nyolcvan pengő, amikor elmentem a nagyanyámhoz, hogy a hiányzó húszat is megszerezsem. A nagyanyám ép jókedvében volt és húsz helyett ötvenet adott. Máté, ne mosolyogj gúnyosan, mert megint odakenek egyet!

— Nem kensz odal — kiáltotta indulatosan Galambos. — Te most vádlott vagy és nekünk az a feladatunk, hogy kivizsgáljuk a dolgot. Én nem vagyok egy véleményen Mátéval, de az biztos, hogy a dolog ráknézve katasztrofális és nem maradhat ennyiben. Nincs kizárva, bár nem tartom valószínűnek, hogy ezt a pénzt esetleg meg tudod szerezni, ha mondjuk közlöd a dolgot az apáddal, vagy mit tudom én, hogyan, de a te ügyed még akkor sincs befejezve. Ha az derülne ki, hogy te csakugyan... hm... tisztességtelenül jártál el — maradj nyugton! —, akkor mi levonjuk a konzekvenciákat. Akkor én nem fogom megengedni, hogy a húgomnak udvarolj és nem fogom fenntartani veled a további nexust. Azt hiszem, értjük egymást.

— Értjük — mondta erre ő sötét arccal. — Remélem, ki fog derülni, hogy ártatlan vagyok, de akkor viszont én fogom levonni a konzekvenciákat az eljárásotokból...

— Ez a te dolgod — mondta Galambos hide-

gen. — Most eredj el innen. Én értesítem a másikat két fiút. Jó lesz, ha ma délután próbálsz valamit csinálni, mert a... barátnőd, a Juci este vár és... nekünk az életünk függ ettől a ma esti látogatástól. Holnap majd az iskolában tovább beszélünk a dologról. Remélem, a tételeket akkor már magaddal hozod, mert ahogy én a mi Horváth barátunkat ismerem...

— Nem kell fenyegetődnöd. Mindent el fogok követni!

Megfordult és elment.

Hát igen, így történt. És most itt fekszik a díványon, ahelyett, hogy hozzálátna... mihez? Mit tehet ő most? A pénzt nem lehet megszerezni. Az apja már így is... nem, érettségi utánig nincs pénz... pláne ötszáz pengő. Ilyen fanasztikus telefonszámot ki sem merne ejteni az apja előtt. És még ha esetleg, valami csoda folytán meg is szerezné, a becsülete oda van. Ezek a gazemberek nem hiszik, hogy... jó volna meghalni!... csakugyan, erre a megoldásra nem is gondolt... meghalni... jaj, az anyám! Ha meghalnék...

Csengettek. Vajjon ki lehet? Talán valamelyik fiú. Kopognak.

— Lehet — kiáltja és lehunyja a szemét, mert már undorodik az újabb magyarázatoktól és fél a megaláztatástól.

— Bandi!

Kármán a kedves, puha, kissé remegő hangra kinyitja a szemét és felugrik.

— Gittil! Hogy kerül ide? — kérdi határtalan meglepetéssel.

Ez a meglepetés nem volt túlzott. Gitti volt már ugyan náluk, de az más volt. Akkor Gitti anyja jött vizitbe az ő anyjához. Most azonban... ez egészen más. Senki sincs itthon és ez a lány egyedül...

— Bandi — mondja Gitti bizonytalan hangon — sürgősen beszélnem kell veled.

— Tegezl! — villan át Kármán fején. Ez is a legritkább esetek közé tartozik. — Mi ez? Talán már tudja?

— Foglalj helyet, parancsolj, vedd le a kabátod — udvariaskodik, de Margit elhárítja, leül a divány szélére és kigombolja a kabátot, de nem veti le.

— Tessék cigaretta — mondja a fiú és rágyujtanak.

Margit egy pillanatig gondolkozva fújja a füstöt maga elé, aztán összehúzott szemöldökkel, kemény hangon megszólal:

— Most pedig el fogsz mondani mindent, töviről hegyire!

Kármán ijedten nézett a lányra.

— Hogy érted ezt? ... mit mindent?

— Ne komédiázz! Mi történt? Mi van veled? Pistánál ott vannak a fiúk. Úgy ordítanak, hogy nem lehet hallgatni. Órák óta tárgyalnak. Egyes szavakat, félmondatokat hallottam, de abból is megértettem, hogy te valami rettenetes dolgot csináltál. Hát mit csináltál? Horváth azt

mondta, hogy idejön és darabokra tör. Mindent tudni akarok. Beszélj!

Kármán idegesen szívja a cigarettát.

— Kérlek... arról van szó... a fiúk megbíztak valamivel. Pénzt adtak és... a pénzt ellopták tőlem. Most azt hiszik, hogy elmulattam, vagy nőkre költöttem és...

— Ez aljasság! — kiáltja hirtelen Margit. — Ki állítja ezt?

— Elsősorban Máté.

— Aljasság! Aljasság! — mondja felindultan a leány és Kármán hálásan néz rá.

— Az a szerencsétlenség, hogy tegnap este elmentem egy mulatóba és Máté is ott volt és látta, hogy pezsgőt ittam. A pénzt is valószínűleg ott lopták el.

Margit feláll és kabátzsebébe dugott kézzel jár fel-alá a szobában, majd hirtelen Kármánhoz fordul:

— Ki az a Juci?

Kármán csuklani kezd a hirtelen rémülettől.

— Juci az... az egy lány... a Sulyok szobalánya. Azt akartuk, hogy lopja el a példákat, az érettségi példákat, hogy lemásolhassuk. Arra kellett a pénz, mert nem sikerült a...

— Mi nem sikerült?

— Semmi. Nem fontos. Nem sikerült másképp.

— Hogyan másképp?

— Ne kérdezz, Gitti. Érd be azzal, hogy csak pénzért volt hajlandó.

— Nem érem be. Nagyon kérlek, mondj el

mindent, illetve egészsítsd ki azt, amit akaratlanul is meg kellett hallanom a fiúk beszélgetéséből. Azt hiszem, megérdemlem tőled, hogy őszinte légy.

— Mit hallottál a fiúktól?

— Hogy Juci kidobott. Miért dobott ki? És hogy elügyetlenkedted a dolgot, hogy ügyetlenkedted el?

Kármán fellélekzik.

— Hát ez igaz — mondja. — A fiúk azt mondták, hogy talán el tudom intézni, ha szépszóval... szóval, ha megkérem. Ha feltárom előtte a helyzetünket. Esetleg ígérhetek is neki valami kis ajándékot... de hát nem sikerült.

— Ez minden?

— Ez minden.

— És most mi lesz?

— Nem tudom, Gitti. Rettenetes helyzetben vagyok. A szüleimtől nem kérhetek pénzt. A rokonaimtól sem. Különösen ennyif. Nem tudok mit csinálni... legjobb volna...

— Hallgass! Tudom, mit akarsz mondani. Erre ne merj gondolni! Odaadnám a platinakarkötőórámat, de az anyám azonnal észrevenné.

— Nagyon drága vagy... de én úgy sem fogadnám el.

Kétségbeesve eresztette le a kezét.

— Rajtam nem lehet segíteni!

Margit ismét elkezdi a sétát fel-alá a szobában. Összevont szemöldökén látszik, hogy erősen

gondolkozik. Aztán megkeményedik a két finom vonal a szájánál, mint aki elhatározta magát valamire, Kármánhoz fordul.

— Szóval semmiképpen sem tudsz segíteni a dolgon?

A fiú erőltlenül ül a díványon.

— Semmiképpen — mondja alig hallhatóan.

— Nekem... nekem most el kell mennem Bandi. Van egy kis dolgom. Egy óra múlva visszajövök. Okvetlenül ki fogunk eszelni valamit, A dolog nem maradhat ennyiben.

Bandi legyint, mint aki azt akarja mondani, hogy úgyis hiába minden, de azért hálásan megcsókolja a leány kezét.

Aztán Gitti elmegy.

Kármán lehúnyt szemmel feküdt a díványon. Nem tudta, mennyi idő telt el, mióta Margit elment tőle. Nem tudott gondolkozni. Egyet érzett megfellebbezhetetlen biztonsággal: ezen a dolgon úgy sem lehet segíteni!

— Megbélyegeznek... becsstelen fráter leszek a szemükben és megbukom az érettségin — gondolta. — Ha ugyan eljutok az érettségig. De azt hiszem, erre nem fog sor kerülni... Azt hiszem, az ember ilyen esetben szokott öngyilkos lenni...

Hirtelen felugrott és átment az apja dolgozószobájába. Párpercig keresgélt az íróasztalfiókban és mikor visszajött, kezében kis Browning-revolvert tartott.

Az ablakhoz lépett és megvizsgálta a pisztoly tölténytárát. Nem vette észre, hogy nyílik az

ajtó, csak akkor fordult meg, mikor Gitti megszólalt.

— Tedd le a revolvert! Nem kell főbelőni magad — mondta hideg hangon, minden izgalom nélkül.

— Nem kell? ... Hogy érted ezt, Gitti? ... Mi van veled? ... Mi történt? ...

Értetlenül nézett a leány feldúlt arcába. Margit egy óra alatt hihetetlen változáson ment át. Szeme alatt fekete karikák húzódtak, arca piros volt, szeme égett és a keze remegett. Retiküljéből sűrűn teleírt fehér papírlapot vett elő és szó nélkül nyujtotta Kármán felé.

— Mi ez? — kérdezte a fiú.

— A matematikai érettségi példák. Remélem, a másolásnál nem csináltam hibát. Holnap odaadhatod a fiúknak.

— Gittil!

— Nem kell hálálkodnod. Nem fontos.

— Hogy ... hogyan ... szerezted meg?

— Ülünk le, mindent megmagyarázok. Nem, nem a diványra. Jó lesz nekem itt a széken is. Tudomásodra hozom, hogy a mai napon a mi kis regényünk befejeződött. Ne szólj közbe, nincsen semmi értelmel! Nem vagy százszázalékig hibás, mert nyilvánvalóan a fiúk beszéltek rá, de ... viszont hagytad magad rábeszélni. Én, hogy megmentselek, megalázkodtam a ... szeretőd előtt. Egy szobalány előtt, de ezzel megtettem mindent, amivel a szerelmünknek tartoztam ...

Kis szünetet tartott. Ideges ujjait végighúzta a homlokán, aztán tompa hangon folytatta:

— Tudom, hogy nagy bajban voltatok. Azt is tudom, hogy különösen téged, meg a bátyámat rosszindulatúan kezelt Sulyok. Ha nem is volt becsületes eljárás a példákat megszerezni, de... szükséges rossz volt. Lehetett volna benned annyi becsületérzés, hogy másképp próbáld elintézni a dolgot. Megaláztál egy egyszerű lányt és megaláztál engem. Én, aki úgy néztem rád mindig mint a legkülönb emberre, most gyűlöllek. Egy szegény szobalányt ilyen aljasul, ilyen lelkiismeretlénül...

— Gitti, hallgass meg!...

— Ne szólj közbe! Nem hallgatlak meg. Még félre is vezettél. Hiába kértelek, hogy légy őszinte és mondd el, hogyan történt minden. Attól a lánytól kellett megtudnom. Mikor azt mondtam neki, hogy a menyasszonyod vagyok, gúnyosan mosolygott és a szemembe vágta, hogy... már tudod, mit? Azt hittem, mikor elmentem innen, hogy leghelyesebb lesz, ha én beszélek vele. A nők jobban megértik egymást. Tudtam, hogy Sulyok hol lakik, eleget hallottam Pistától. Felmentem. Ott aztán elővettem minden rábeszélőkészségemet. Sírtam, könyörögtem, végre a lány belement, hogy a kedvemért megteszi. Sulyok a kávéházban volt. Megkerestük a példákat és lemásoltam. Közben reszkettem, hogy megjön Sulyok. Az a lány jobbindulatú volt hozzám, mint te. Megtette, amire kér-

tem, de megmondta, hogy nem érdemled meg tőlem ezt az áldozatot. Elmondott mindent. Én majd elsüllyedtem szégyenemben, de hálás vagyok neki, mert kinyitotta a szememet. Ami azt illeti, hogy azzal a pénzdologgal gyanúsítanak, természetesen nem hiszem el, hogy képes volnál ilyesmire. Próbáld elintézni, ha tudod. Amit akartak azért a pénzért, az most már megvan, a fiúknak mondj, amit akarsz. Én természetesen nem szerepelhetek ebben az ügyben. Nem akarom, hogy belekeverjenek. Azt hiszem, nincs is több közölnivalóm. Befejeztem mindent. Érted, Bandi? *Mindent!*

Felállt, begombolta a kabátját és kezét nyujtott a fiúnak, de nem engedte, hogy az megcsokolja a kezét. Kármán arca vörösen izzott, nyelve nehezen forgott, amikor megszólalt.

— Gitti, ha tudnád...

Margit ajka mellett a kemény vonás megenyhült egy kicsit.

— Tudom... nem okollak egészen téged... a többiek és a körülmények... Nekem is nehéz és keserves lesz, de beláthatod, hogy ezek után...

Erősen megszorította a fiú kezét és kisietett a szobából.

Kármán egvedül maradt és leroskadott a díványra. Révedező szemmel nézte a sűrűn teleírt tintafoltos, kissé gyűrött, megváltó papírlapot, amelyen ismerős kölnivízszag érzett. Narcisse Bleu. Gitti kedvenc kölnije.

Végigdobta magát a díványon, arcát kezébe

temette és fojtottan, fájdalmas rázkódással sírni kezdett.

Másnap, mikor belépett az osztályba, a négy fiút, az utolsó padsorban találta. Láthatóan komolyan tárgyaltak és kutató pillantást vetettek a feléjük közeledő Kármán arcába.

Kármán szó nélkül a zsebébe nyúlt és a papírlapot letette eléjük a padra. Weiss felkapta, belepillantott és nagyot ordított.

— Megvan!

— Kuss! Fogd be a szád! — kiáltotta fojtott hangon Galambos.

Kezébe vette a papírt és figyelmesen megvizsgálta.

— Rendben van, Bandi. Hogyan csináltad?

— Nem fontos — felelte Kármán hidegen. — Azt hiszem, az a fő, hogy megvan.

— Természetesen nem kell megmondanod — mondta Weiss. A te dolgod. Ezek után pedig...

— Ezek után — szólt közbe Horváth — nincs sok időnk. Gürtlert be kell avatni a dologba és becsületszavát kell venni, hogy titokban tartja. Ő megcsinálja nekünk a példákat.

Galambos felállt.

— Gürtler! — kiáltotta.

Gürtler odajött. Galambos karonfogta és egy ablakhoz vont. Halkan magyarázott neki. Gürtler okos arcán nagy meglepetés látszott. A fiúk izgatottan figyelték. Galambos széles gesztusok-

kal, nagyon komolyan beszélt. Gürtler a fejét ingatta.

— Nem akarja elvállalni! — rémüldözött Weiss.

— El fogja vállalni — mondta Máté —, Gürtler jó fiú.

Galambos még mindig beszélt. Gürtler arcvonásai kissé megenyhültek. Mondott valamit és bólintott. Galambos erre átölelte a vállát és odavitte a többiekhez.

— Hát, fiúk, — mondta Gürtler és most már mosolygot. — Megcsinálom ezt a disznóságot, mert véleményem szerint nem érdemlítek meg, hogy Sulyok elbuktasson. Különösen Kármán és Galambos, akikre nyolc éve pikkel. Meggyőződése, hogy Máté és Weiss is tud annyit, hogy kaphasson egy elégségest. Na — tette hozzá nevetve —, most, hogy megnyugtattam a lelkiismeretemet, most beszéljük meg a dolgot. A példákat ötször csinálom meg. Mindegyiket másféleképp. Mindegyikbe megfelelő hibákat fogok becsúsztatni, mert nem valószínű, hogy bármelyikük hiba nélkül oldja meg. Így kizárt dolog, hogy kiderüljön a csalás. Mert ha ez kiderülne, hát országos botrány volna és együtt repülnénk. Na, ide azt a papírt! Holnapra meglesz.

— Köszönöm — mondta Kármán és megrázta Gürtler kezét. Aztán valamennyien felpattantak a helyükről, mert jött Sulyok.

*

Az érettségi előtt egyszer látta még Margitot. Egy délután kiment a vasúthoz egyik nagynénje elé és ahogy fel-alá sétált a perronon, egyszer csak ott állt előtte a leány. Szürke porköpeny volt rajta, derekán szoros övvel és ugyanolyan sapka. Szokása szerint zsebredugott kézzel állt, aztán lassan kihúzta a kezét és Kármán felé nyujtotta.

— Búcsúzzunk el, Bandi. Elutazom

— Elutazik? Hová?

— Berlinbe megyek egy festőiskolába. Azt hiszem, tehetséges vagyok. Rajzoló akarok lenni. Örülök, hogy a véletlen elém hozta. Vagy nem véletlen?

— De igen. Egy nagynénémet várom. Igazán nem tudhattam, hogy elutazik.

— Persze, persze... Pistával még most sem érintkezik.

— Természetesen nem.

— Ez a maga dolga. Hát akkor...

— Gitti, én nem tudom kellőképpen megköszönni magának, amit értem tett...

— Nem is azért tettem, hogy megköszönje.

— Tudom. Csak az ejt kétségbe, hogy ezzel egyidejűleg el is veszítettem magát. Illetve tulajdonképpen, csak most veszítem el, hiszen elutazik. Eddig még reméltem...

Margit csendesen ingatta a fejét.

— Nem, Bandi engem maga akkor vesztett el. Hogy én elutazom, az most már csak végleges elintézése a dolognak. Mikor azzal a leánnyal

beszéltem... az borzasztó volt. Ilyet nem szabad volt egy nővel tenni. Ezt nem azért mondom, mert szolidaritást vállalok vele, hanem mert a lány szereti magát.

— Szeret?

— Szereti. Hiábavalóan és kilátástalanul. És megalázottan. De abban is biztos vagyok, hogyha találkozónának és maga köszönné neki, nem fogadná a köszönését. És most még valamit mondok magának. Tudja, hogy miért adta ő nekem ide azt a papírt?

— Mert maga... mert maga...

— Nem mert én könyörögtem. Az kevés lett volna, ha ő tényleg bosszút akar állni, vagy ha tényleg keresni akart volna a dolgon, hanem mert úgysem fogadta volna el az ötszáz pengőt.

— Nem fogadta volna el?

— Nem. Ne tulajdonítson nekem többet, mint amennyit valóságban tettem. Ő csak meg akarta magukat és elsősorban magát kínozni egy kicsit. Ha maga jelentkezett volna a pénzzel, ő odaadta volna a példákat és nem fogadta volna el a pénzt. Nagylelkűbb lett volna, mint maga volt. Pedig csak egyszerű leány. Szerette volna megcsinálni ezt a nemes gesztust. Meg is érdevelte volna.

— De hiszen ez borzasztó — dadogta Kármán —, hiszen akkor még csak gyűlölni sem lehet...

— Gyűlölni! — kiáltotta leány. — Itt csak egy alakinek van oka a gyűlöletre. Neki.

— Neki — mondta csendesen a fiú. — És magának úgy-e?

— Nekem nem, Bandi. Én igazán nem gyűlölöm. Csak ép nem tudom többet szeretni magát.

— Őmiatta.

— Nem őmiatta. Miért, mert megcsalt vele? Mi az, hogy megcsalt? Nekünk nem volt viszonyunk. Nem mondom, azt hittem, hogy valaha házasság lesz a dologból, de nem kíváhhattam, hogy maga addig ne nézzen rá egy nőre. Modern lány vagyok. Mondom, nem erről van szó, hanem arról, hogy így rászedte azt a szegény lányt. A lelkiismeretlenségről van szó és én ezt nem tudom megbocsátani.

Egy pillanatig gondolkozott, aztán kezét nyújtott a fiúnak.

— Hát viszontlátásra, Bandi. Örülök, hogy találkoztunk. Levélben akartam ezt megírni, de még jobb volt élőszóval megmondani.

— Hová siet, hiszen még nem megy a vonata?

A váróterembe. A szüleim, meg a bátyám nem tudják, mi van velem?

Mégegyszer megszorította a fiu kezét s elment az elsőosztályú váróterem irányába.

*

Hát meg volt az érettségi!

Nem volt olyan rettenetes, ahogy képzelték. Általában, a diákok és tanárok, kissé eltúlozzák a dolgot. Igaz, Sulyok az írásbelin nagyon meg-

szorította őket, sőt Galambost majdnem felfüggesztette, mert súgott valamit Horváthnak, de aztán mégsem függesztette fel. Lehet, hogy azt gondolta, minek bántsam szegényt, a példákat úgy sem tudja kidolgozni. Galambos azonban kidolgozta. Volt benne ugyan hiba, de hát egy elégségest mégis meg kellett adni. Nagy meglepetésre Kármán, Máté, Weiss és Horváth is elkerülte a halálos ítéletet.

A szóbelin sem volt semmi hiba. A művész-hajlamú Mátyási valóságos irodalmi előadást tartott a magyar nyelv- és irodalomból, a cvikkeres Zsák Feri történelemből brillirozott, Horváth ugyan Tacitust állandóan összetévesztette Aristotelessel, de az érettségi biztos jóindulatú öregúr volt és elnézően mosolygott, mikor pedig Gürtler, a legjobb tanuló végzett s felállt az asztaltól, a biztos külön gratulált neki.

Estére a ligeti nagyvendéglőben gyűltek össze bankettre. A fiúk izgatottak voltak, valamenynyien sokat cigarettáztak, csak azok viselkedtek fölényesen, akik az iskolai szabályok megkerülésével, az utolsó évet már elég szabadon élték át. (Galambos, Kármán, Máté, stb.)

Sulyok is megérkezett, kezét fogott mindenki-vel és meglepően szívélyes volt. Mikor Kármán megállt előtte, kissé összehúzta szemöldökét és így szólt:

— No, Kármán, nem gondoltam, hogy maga ilyen könnyen idáig jut. Azt hiszem, egy kis nót-érettségi nem ártott volna.

Most Kármán húzta össze a szemöldökét, Csendesen leverte a cigarettájáról a hamut és kissé rekedten mondta:

— Gondolja, tanár úr, hogy olyan könnyű volt? Én nem mondhatnám.

Mikor helyet foglaltak a hosszú asztalnál, Sulyoknak megint feltűnt valami.

— Mi az, Kármán, miért nem ül a barátai közé?

A fiúk felfigyeltek. Kármán az asztal végén ült a kis Kende és a hosszú Klein között. Galambos, Weiss, Horváth és Máté egymás mellett ült az asztal elején. Sulyok még hozzátette:

— Rosszúl fejeztem ki magam. Természetesen itt mindenki barátja egymásnak. Úgy értettem, hogy a közelebbi barátai nélkülözik önt.

És a Galabos-különítményre mutatott.

A fiúk nem értették a dolgot. Galambosék kissé zavarodottan hallgattak és mereven nézték az előttük álló söröskorsókat. Kármán egy pillanatilag gondolkozott, aztán merev arccal mondta:

Bocsánatot kérek, de a tanár úr ezúttal téved. Nekem Kende és Klein a legközelebbi barátom.

Galambos hirtelen felkapta a söröskorsót és nagyot húzott belőle. Kende és Klein nem tudták mire vélni a dolgot, de mindenesetre meghatódtak egy kicsit. Mindig valami csodálattal néztek fel a már régen intenzív társadalmi életet élő Kármánra és most önérzetesen feszítették a mellüket a vakítóan fehér keményített szmoking-ing alatt.

Ettől az incidenstől eltekintve, a bankett a legjobb hangulatban folyt le. A fiatalabb tanárok néhány fiúval összetegeződtek, az idősebbek csendesen eltűnedeztek, a lárma mind nagyobb lett és a fiúk egy meglepő felfedezést tettek. A nagyerejű Horváth nem tudta asztal alá inni Sulyokot.

— Ilyet még nem láttam, — súgta oda Gürtlernek hatalmas tenyere mögül. — Én aztán igazán bírom a bort, de ez úgy iszik, mint a homok.

Aztán Sulyokhoz fordult és felemelte poharát:

— Na még egyet, tanár úr, az egész iskola egészségére!

Sulyok odakoccintotta a poharát, ivott, aztán megigazította a szemüvegét.

— Nézze, kedves Horváth, mondok én magának valamit. Ha maga azt hiszi, hogy engem ei tud áztatni, akkor téved. Tudja kiket könnyű leitatni? Az iszákosokat. Nekem meg van az az adottságom, hogy bár néha egy év is eltelik anélkül, hogy egy pohár bort innék, ha aztán mégis elkezdek inni, akkor nem árt meg egyhamar.

Horváth egy kicsit elkeseredett, hogy szép terve így füstbement, de aztán nyugodt hangon mondta:

— Na, tanár úr, akkor erre iszunk!

És ittak.

Féltizenkettő tájban, mikor már elhangzott néhány beszéd, közkívánatra Sulyok is felállt és beszélni kezdett:

— Kedves barátaim! Önök a mai napon érkeztek az élet kapuja elé. Egyesek sok, mások kevés munka, de annál több szerencse árán értek ide, de egyikük se gondolja azt, hogy most már kiléphetnek az életbe. Az a kapú zárva van. Kemény vállak és éles könyökök kellenek ahhoz, hogy el tudják hárítani ezt az akadályt. Botond, a legendás erejű harcos rést ütött Bizánc kapuján a buzogányával. Önöknek az energiájuk és becsületes akarataik legyen az a buzogány, amellyel rést tudnak ütni az élet és érvényesülés acélpántos kapuján...

— Éljen! Éljen!...

— Remélem, meg fogják állni helyüket az életben is. Szívből kívánom ezt önöknek én, aki nyolc éven át osztályfőnökük voltam és a legszebb tárgyra, a matematikára tanítottam önöket, sok szeretettel és elnézéssel...

— Na, erről lehetne csevegni. — súgta oda Máté Weissnak.

— Most pedig, miután nem kötik önöket többé iskolai szabályok, azt proponálom, hogy menjünk el innen valami szolid mulatóhelyre. Tudom, hogy amúgy is mennének és azt szeretném, ha ez a debű, (mert hiszen először mennek ilyen helyre) mondom, ha ez a debű az én jelenlétemben történne meg.

— Éljen, éljen! — kiáltozták a fiúk összevissza, aztán egy hang:

— De hová menjünk?

Különböző ajánlatok, nevek, mulatóhelyek s

dancingok nevei röpködtek a levegőben, amiből kiviláglott, hogy a Sulyok által emlegetett debű már régen megtörtént és az „érett emberek“ között kevés akad, aki még nem fordult meg hasonló helyen.

Sulyok felemelte a kezét, mire elcsendesültek.

— Nem vagyok mulató ember és nagyon ritkán megyek máshová, mint legfeljebb zenés-kávéházba, de az a rengeteg plakát és hirdetés, amibe most úton-útfélen beleütközöm, nem kerülhette el a figyelmemet. Az Argentina mulatóról beszélek, amelyik valami négertáncosnőt hirdet. Bevallom, erre én is kíváncsi vagyok, mert sokat foglalkozom a színes emberfajta térhódításával. Menjünk talán oda.

Az Argentina-mulató és a néger táncosnő említésére őt fiú kapta fel a fejét. Kármán elsápadt, Máté elpirult.

— Mi ez? — gondolta Kármán. — Sejt valamit ez az ember?

Kutatóan nézett Sulyok arcába, de azon semmi gyanúsat nem látott. A fiúk egyébként is megszavazták már az Argentina-mulatót. Fizettek és elindultak.

Kármán összeszorított foggal ment. Kende mellett. A fiúk zajongtak, énekeltek, amig egy rendőr csendre nem intette őket. Sulyok két fiatalabb tanárral hosszabb fejtegetésbe merülve ment. Arról beszélt, hogy a színes emberek okvetlenül túlélik majd a fehéreket, mert több az energiájuk és alkalmazkodókészségük.

Közben a mulató elé értek.

— Na, szervusz — mondta röviden Kármán Kendének.

— Mi az, te nem jössz be?

— Nem.

— Miért?

— Fáj a fejem. Sokat ittam.

— Ne bolondozz, olyan klassz muri lesz. Megnézzük azt a fekete macskát.

— Nem megyek.

— Gyere be, te marha, a Sulyok megharagszik!

— Akkor megharagszik!

— Nem vagy kíváncsi a néger tyúkra?

— Nem.

Galambos, aki félfüllel hallgatta a beszélgetést, most odalépett Kármánhoz.

— Nem akarsz bejönni?

— Te ezen csodálkozol?

— Hát tudod... lehet, hogy igazad van, de azért...

— Nincs de azért! Én ide nem megyek. Ha akartok, mentsetek ki a tanárok előtt. Szervusz-tok!

Nem fogott kezét senkivel sem. Megemelte a kalapját és elment.

*

Már három hete, hogy leérettségizett, de nem tudott komolyan örülni az eredménynek. A példák ellopása, a huszárvágás, ahogy a militarista

hajlandóságú Horváth elnevezte a dolgot, nem szívárgott ki. Mindenki elégedett volt. Kármán szülei ragyogtak a boldogságtól, Bandi aranyórát és tekintélyes pénzösszeget kapott, de mindez nem vidította fel.

Közben a fiúk szétszéledtek. Galambos a hugához utazott Berlinbe, Horváth jelentkezett egy tábornok-nagybácsinál s beállt katonának, Weiss elhatározta, hogy textilmérnök lesz és Máté Ausztráliába utazott egy távoli rokonához, mert már régi vágya volt, hogy ott telepedjék meg.

Kármán maga sem volt teljesen tisztában az-
zal, hogy voltaképpen mi baja. Komolyan vizsgálta önmagát és arra a megállapításra jutott, hogy Margit hiányzik ugyan neki, de nem ez az oka állandó rossz hangulatának.

És egy este bevallotta magának, hogy a Juciset bántja. Azt a lányt ő csúnyán rászedte és az mégis jó volt hozzá. Jucit fel kell keresni. Jucinak elégtételt kell adni!

Egészen felderült erre a gondolatra. Érettségije óta az első eset volt, hogy jókedvűen vacsorázott, nevetgélt, gyöngéd bókokat mondott az anyjának új ruhájára és vacsora után borsos viccekkel traktálta az apját, mikor átmentek az úriszobába, hogy elszívjanak egy cigarettát.

Másnap délután elment Sulyokhoz. Kifulladásért fel a harmadik emeletre és az ajtó előtt rémülten állt meg. Az ajtó lakattal volt bezárva. Lerohant a házmesterhez.

— Sulyok tanár úr nincs itthon? — kérdezte.

- Nincs. Elutazott.
- Hová?
- Balatonkenesére. Nyaralni.
- Úgy... elutazott... és... senki sincs itt-hon, kérem?
- Ki volna? A lány elment.
- Elment? Végleg?
- Végleg hát! Mi van azon csodálkozni való?

Kármán már az utcán volt. Gondolat nélkül sietett végig a Práter-utcán, aztán felült egy vilamosra.

— Meg kell találnom! Meg kell találnom! — mondta dühösen, összeszorított foggal. — De hogyan? Hopp! Hiszen az egyszerű! Bejelentőhivatal is van a világon!

A bejelentő hivatal jó ötletnek bizonyult.

„Gergely Julianna 26 éves, szobalány, Báró Horn Gáspár ny. alezredes. Andrassy-út 42.“

Hát most ott volt az Andrassy-út 42 alatt, de nem mert belépni a kapun. Elvégre még sem mehet fel egy idegen lakásba azzal, hogy a szobalányt keresi!

Végre kieszelte, hogy másnap korán reggel beül a szembenlévő kávéházba. A véletlenre bízta magát. A délelőtti folyamán csak kijön az a lány.

Féltizenkettőkor kijött. Kis fekete pongyola volt rajta, szép szőke haja csillogott a napfényben. Bement a házban lévő csemegeüzletbe. Kármán felugrott, fizetett és kiment a kávéházból. Besietett a kapu alá és várta a leányt. Még nem

tudta, mit fog neki mondani és nagyon izgatott volt. Megtapogatta a zsebében a kis selyempapírba csomagolt feketeszalagos arany karkötő-órát, amelyet tegnap vásárolt.

Cipőkopogás, Juci belépett a kapun és tágra-nyílt szemmel hőkölt vissza.

— Juci!

A lány szótlanul, meglepődve állt. Arcából lefutott minden vér.

— Juci, én eljöttem. Megkerestem magát. Köszönettel és magyarázattal tartozom. Belátom, hogy... hogy maga lovagiasabban viselkedtél, mint én... Meg tudod nekem bocsátani?

Izgatott csend. Valaki lejön a lépcsőn. Elmegy mellettük és kilép a kapun.

— Nem felel, Juci?

A leány felemeli a fejét és csendesen mondja:

— Én nem haragszom már magára.

— Nem igaz, maga haragszik rám. Minden oka meg van rá. Bocsásson meg nekem. Nem is tudja, nem is hiszi, hogy én szívesen gondolok vissza arra az éjszakára... nézze, ezt a kis emléket hoztam magának. A hely és a pillanat nem alkalmas, de mit csináljak?

Kibontotta a papírt és átnyujtotta az órát.

Juci szó nélkül nézett rá és nagyokat lélekezett. Egy mozdulattal eltolta a fiú kezét. Az előbbi sápadtság helyett most vérvörös volt az arca. Aztán lassan megfordult és eltűnt a lépcsőházban.

Kármán tanácstalanul állt egy darabig. Rette-

netesen szégyelte magát. Gépiesen eltette a kar-
kötéőrárt és minden átmenet nélkül dühbejött.

— Megint marhaságot csináltam! — gon-
dolta. — Ugy viselkedtem, mint egy bugris, ő
pedig úgy, mint egy... igen, mint egy úrinő,
akit nem lehet megfizetni...

*

Két hónap telt el. Kármán, ha nem is felejt-
ette el a dolgokat, kezdett megnyugodni. Új ba-
rátai, új társasága volt és régi ösztálytársait, kü-
lönösen a négy fiút egyáltalán nem látta. Egy
délután azonban csengetést hallott és éppen ta-
lálgatta, hogy ki jöhet hozzá, mikor kopogtak
az ajtaján és Galambos lépett be a szobába.

— Te? — kérdezte Kármán meglepődve.

— Én vagyok, — mondta Galambos. — Re-
mélem, nem kellemetlen, hogy felkereslek?

— Semmiesetre, csak csodálkozom...

— Ezt megérttem. Azért jöttem, hogy a magam
és a fiúk nevében, addig is, míg ők személyesen
felkeresnek, ünnepélyesen bocsánatot kérjek tő-
led azért, mert akkor meggyanusítottunk.

— Ennek igazán örülök, de... történt talán
valami?

— Igen, történt. Ezt a levelet kaptam Ausztrá-
liából.

És átnyújtott Kármánnak egy levelet, aki ki-
bontotta és izgatottan olvasni kezdett.

„Kedves Galambos! Már régen készülök ennek
a levélnek a megírására, de bizonyos körülmé-

nyek miatt, csak most tehetem meg, hogy közöljem veled, amit mulhatatlanul fontosnak tartok.

Azon az éjszakán, a mulatóban, én loptam el Kármántól az ötszáz pengőt. Kármánt rehabilitálni kell.

Igy történt: Én már évek óta foglalkoztam az-
zal a gondolattal, hogy kijövök ide, Sidney-be és
itt létalapot csinálok magamnak. Ehhez pénz
kellett. Takarékosan éltem, gyűjtöttem a pénzt
és néhány közeli rokonom is megígérte, hogy re-
gíteni fog.

Két héttel az érettségim előtt egyik nagybá-
tyám, aki apámnak ezer pengővel tartozott, ki-
jelentette, hogy nem adhatja ide a pénzt, amit
pedig apám nekem ígért. Ez a dolog felborította
minden számításomat.

Nagyon el voltam keseredve. Akkor este az-
tán megláttam Kármánnál a tömött pénztárcát
és... nem is tudom, mi történt velem, de érez-
tem, hogy meg kell szereznem a pénzt.

Előbb mentem el. Valami ürüggyel elbúcsú-
tam a rokonomtól, akivel voltam és visszasi-
ettem a lokálba. Az üvegajtón át figyeltem, mikor in-
dul? Kijött a ruhatárba. Az amúgyis szűk helyi-
ség tömve volt. Engem nem vett észre. Ekkor
már megért bennem a terv. Amint Kármán a
ruhatári pulthoz lépett, én zsebkéssel elvág-
tam a nadrágzsebét begomboló szalagot és általatok
jólismert kézügyességemmel könnyűszerrel ki-
emeltem a tárcát.

A ti szemetekben nagyot vétkeztem az ellen a fiú ellen. Nekem ugyanis más véleményem van a morálról, mint nektek, én külön törvényeket szabtam magamnak. Ez az én dolgom, erről nem akarok beszélni.

Hogy mégis megírom most ezt a levelet, annak kizárólag egy oka van. Én rövidesen befejezem földi pályafutásomat. A maláriának egy olyan veszedelmes fajtáját kaptam meg, amelyet nem bír el a szervezetem. Az állandó láz hetek alatt tette tönkre a szívemet, mely különben is gyenge volt. Szóval, rövidesen vége a komédiának. Nem nagy baj, mert én sosem becsültem sokra az életet. Azt hiszem nincs olyan tehetségem az élethez, mint például a fivéremnek. Nem nagy kár értem.

Szóval ezt a levelet ennek tudd be. Nem lelkiismeretfurdalás indította rá, csak... talán valami pillanatnyi ellágyulás. E levéllel egyidejűleg átutaltam az ötszáz pengőt. Add vissza a fiúknak a rámeső százat fordítsd jótékony célra.

Több mondanivalóm nincs is. Talán egyszer megérted, hogy az ember nem mindig ura morális kötelezettségeinek. Üdvözlő Máté Sándor.“

*

Kármán végigolvasta a levelet, aztán elgondolkozva engedte le a kezét.

— Szegény Máté! — mondta halkan.

— Sajnálod? — kérdezte Galambos.

— Igen.

— Pont te sajnálod?

— Pont én.

— Nem értem.

— Pedig könnyen érthető. Én nem ítélem úgy el, ahogy más tenné. Ő mindig furcsa ember volt. Persze nem akarom és nem is lehet mentegetni az eljárását, de megértem.

Galambos hallgatott egy ideig.

— Túl jó fiú vagy, Bandi, — mondta azán.

— Na hagyjuk! Akarsz nekem nagy szívességet tenni.

— Parancsolj.

— Csak kérek! Én nagyon megbántottalak. Bocsánatot kértem. Ha valóban megbocsátasz, amit remélek, bár nem érdemlem meg, gyere el most hozzám.

— Most?

— Igen. Ne gondolkozz, gyere el. Én nagyot vétettem a barátságunk ellen, de ez a barátság ma is él.

— Jól van, menjünk.

Pár perc múlva Galamboséknál voltak. Kármánnak összeszorította valami a mellét, mikor belépett az előszobába.

Galambos szobájából hangok hallatszottak. Mikor benyitottak, egy elegáns, karcsú fiatalember és egy óriástermetű huszárönkéntes, nagyot kurjantva ugrott fel és sietett eléje. Weiss és Horváth. Kármán azonban alig látta őket. Szeme révedezve siklott végig azon a csinos

fiatal lányon, aki az egyik fotelben ült és mosolyogva nézett rá.

— Gitti! — mondta Kármán és a lányhoz sietett.

— Látogatóban vagyok itthon — mondta a leány. Nem akartam addig visszautazni, amíg nem láttam magát.

A szobalány kerek asztalon feketekávét és likőrt gurított be. A hangulat csakhamar nagyon emelkedett volt.

Galambos, Horváth és Weiss, egyik pohárral a másik után hajtották fel a különböző színű likőröket, Kármán és Margit pedig a sarokban beszélgettek.

— Milyen szépen indult a mi életünk Gitti — mondta Kármán. — Kár hogy...

— Nem kár! Semmi sem kár — vágott közbe a leány. — Szép volt és mindig szívesen fogok visszagondolni rá.

— Én nem.

— Miért?

— Mert amilyen szép volt, olyan csúnyán végződött.

— Látja, nekem meg van a tehetségem ahhoz, hogy csak a szépet lássam benne.

Horváth az asztalnál nagyot nevetett.

— Én még most sem értem, hogy Kármán hogy tudta végül kiszedni a példákat abból a nőből?

Weiss titokzatosan mosolygott.

— Hja, a nők kedvence igazán tud magán segíteni, ha bajba kerül.

Gálambas idegesen nézegetett a sarokba, ahol Gitti és Kármán ültek.

— Hagyjuk ezt fiúk. A fő, hogy átcsúsztunk valahogy azon a vacak érettségén. Beszéljünk inkább másról.

— Helyes — mondta Horváth —, nekem holnapután be kell vonulnom a gyakorlatra és szeretnék addig egy nagyot lumpolni. Remélem, velem tarttok? Szólunk Kármánnak is.

— Hagyjátok — mondta halkán Weiss. — Kármán most el van foglalva.

Gitti elgondolkozva nézte a fiút.

Hallgattak, aztán Kármán megszólalt.

— Mondja Gitti, tényleg bevégződött?

A lány komolyan bólintott.

— Igen Bandi. Én rájöttem arra, hogy maga nem férjnek való. Túlságosan szeretik a nők, semhogy jó férj lenne magából. Erre én akkor jöttem rá, amikor szakítottunk és én nagyon szenvedtem maga miatt. Higyje el ez így a legjobb. Nálam kitűnően megy a festés, művész leszek, belőlem sem lenne jó feleség. Magának azonban mindig jóbarátja maradok.

Az utolsó szavakat már felemelt hangon mondta. Horváth meghallotta, felkapott két poharat és odavitte hozzájuk. Pengve vágta össze lakkcsizmáján a sarkantyúkat.

— Na gyerekek — kiáltotta — akkor erre iszunk.

*

Amint már a regény elején is megjegyeztem, Kármán Andrást, a szerelmi ügyek Nagy Szakértőjét, jobban szerették a nők, semmint ezt könnyű lett volna elviselni. Néha bizony terhes is volt egy kicsit.

Mindazonáltal — vagy hogy ne legyünk nagy képűek, — talán épp azért Kálmán András elégedett volt. Minden nőre, akit ismert, szívesen gondolt vissza, csak egy volt, egyetlen nő, aki ha történetesen eszébejutott, akkor ökölbeszorult a keze és ölni tudott volna.

Ez a nő volt az első kaland az életében.

VÉGE.

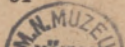
Hetenkint 2 teljes regény! Következő számunk hétfőn jelenik meg

A REPÜLŐ HALÁL

A Világvárosi Regények következő száma

LELESZY BÉLA

legújabb regényét közli egy emberről, aki borzasztó új ötlettel lépett a nagy gyilkosságok sorába. Az ember, aki — a gondolattal tud ölni, aki el tudja küldeni óceánokon, világvárosokon keresztül a halált azokhoz, akiket kiszemelt, — ez a tárgy a *Repülő Halál* izgalmas bűnügyi regényének, amelynek még sincs semmi köze a fantasztikumokhoz. *Leleszy Béla* a legféltelenebb emberi szenvedély regényét írta meg *A Repülő Halálban*, olyan feszültséggel és fordulatokkal, hogy lehetetlen végigolvasás nélkül letenni a kézből.

136. számú keresztrejtvény

1		2	3	4	5	6	7	8		9
		10								
11	12		13						14	
15		16		17				18		
19							20			
21				22		23		24		
25			26				27		28	
29										
30			31						32	
33		34		35				36		
37							38			
39				40		41		42		
43			44				45		46	
		47						48		
49										

136. SZÁMÚ KERESZTREJTVÉNY.

VIZSZINTES.

1. Pontos célbalövés
10. Pirosra festő
11. Éneklő hang
13. . . . Danubian Lloyd
14. Fonetikusan: latin üdvözlés
15. Pap cselekszi
17. Női név
18. Mátka
19. Fiúnév
20. Pestkörnyéki helysén
21. Ózdi Sport Club
22. Azonos betűk
24. Foghús
25. Sajátkezűleg
26. Hibásan jegyző
28. Y. A.
29. Ez mindenki lehet — az
Angol Park-ban
30. Tojás németül, főlősleges
vesszővel
31. Színpadi mű
32. Az utolsó betű — fonetiku-
san
33. Egyforma betűk
35. Római szám: 105'
36. Fuvolás erdőjáró
37. Női név
38. Visel
39. Régiesen visszhang
40. Csanádi Sport Club
42. Exkirályné
43. Sturm-Abteilung

44. Negyvennégy — névelővel
46. Kettős betű — a fordítottja
47. Helyhatározást fejez ki
49. Rendszerint megbecsülik

FÜGGŐLEGES:

1. A rejtvények egy faja
2. L. S.
3. Fedák „néni“
4. Állat
5. Londoni képviselőre szavazó
6. Találja
7. Esőben álló
8. Tüzel!
9. Brodsky-sláger
12. Ritka, értékes prémű állat
14. A British Muzeumban levő
 híres arany-repülőgép egyik
alkatrésze
16. Római szám: 700
18. Fűnév
22. Riadó
23. Semita nyelv
26. Kérve kér
27. Költemény
34. Fordított testrészt
36. A holló költője
40. Hamisan kártyázik
41. Katekizmus
44. Névutó
45. Horap
47. Lásd a 14. vízszintest
48. Római szám: 1500

A 135. SZÁMÚ KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

Vízszintes: 1. Kaposvidéki. 10. II. 11. Szini. 12. Is. 13. Sás. 15. Olt. 16. Vak. 17. Kiír. 19. Bibó. 20. Erre. 21. Utál. 22. Roi. 23. Uno. 25. Ala. 26. Egyke. 28. Szórakozott. 29. Utaló. 30. Epe. 33. Opt. 34. O. S. N. 36. Dada. 38. Elit. 39. Eros. 40. Soká. 41. Lom. 42. Rod. 44. Mór. 45. E. K. 46. Halál. 48. Ng. 49. Mahagóni ág.

Függőleges: 1. Kiskereskedelem. 2. Aláíró. 3. Os. 4. Szó. 5. Villanykapcsoló. 6. Int. 7. DL. 8. Kiahál. 9. Iskolai tantárgy. 14. Siri. 16. Vita. 18. Re. 19. Bú. 23. Uगतó. 24. Okolt. 26. ERU. 27. Ezó. 31. Paróka. 32. Edom. 34. Olom. 35. Sikong. 37. As. 38. Es. 42. Rag. 43. Dán. 46. Ha. 47. LI.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő íróktól jelent meg egy, vagy több eredeti regény.

Faragó Sándor, Forró Pál, ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulesár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Égly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Ural Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László.

Az utolsó 25 szám a következő:

112. FORRÓ PÁL: A szörnyű felfedezés.
113. GÁRDOS FERENC: Leleplezve
114. LELESZ BÉLA: Harmonika Jimmy.
115. POLGÁR REZSŐ: Az aranykezü bankár.
116. GÖRÖG LÁSZLÓ: Egy ember, ak. nem mosolyog.
117. BARÓTI ZOLTÁN: A parkettáncos.
118. GOSZTONYI ÁDÁM: Életfogytiglan.
119. BIBÓ LAJOS: A halottak győznek.
120. KELEMEN KÁLMÁN: Az elveszett utas.
121. FORRÓ PÁL: Trópusi történet.
122. MAGYAR TIBOR: A lélekgyilkos
123. NAGY KÁROLY: Aranybillincs
124. CSÖNDES GÉZA: A hadizsákmány.
125. FARAGÓ SÁNDOR: A cárnő napernyője.
126. BÜKY GYÖRGY: Asszony a fronton.
127. GYÖRGY LÁSZLÓ: Harc az aranyért.
128. ASZLÁNYI KÁROLY: Dráma a náztetőn.
129. TERNAY ISTVÁN: Zsuzsi pénztárcát talált.
130. LELESZY BÉLA: Bert és az ötlövetű.
131. IFJ. LOVÁSZY MÁRTON: Gazdag házasság.
132. GÖRÖG LÁSZLÓ: Ültem
133. FORRÓ PÁL: Két asszony álarchan.
134. GOSZTONYI ÁDÁM: Harc az árnyékkal.
135. SZELES IMRE: Gyilkos a villában.
136. NAGY KÁROLY: Az első kaland.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

